

IAN MCFERON – TIME WILL TAKE YOU

Ben ik een volslagen oen, als ik hier en nu beken dat ik, ondanks toch wel flink wat jaren op mijn muzikale teller, nooit eerder van Ian McFeron gehoord had? Misschien wel, maar ik pleit verzachtende omstandigheden: de platen van de man zijn hier niet te krijgen en het soort muziek dat hij maakt, wordt hier niet of nauwelijks op de radio gespeeld, al overschrijden ze nooit de 3'30".

Nochtans is er geen enkele reden te bedenken om dat zo te houden: deze nieuwe, zevende plaat van de songwriter uit Seattle is namelijk niks minder dan een juweeltje. Alle tien de songs zijn door Ian zelf geschreven en het allereerste dat opvalt, is het vermogen van de jongeman om melodieën te bedenken, die zo evident klinken, dat je jezelf voor het hoofd slat omdat je er niet zelf opgekomen bent.

Daarnaast beheerst hij ook de knepen van het arrangeren: weinig fiorituren, geen noot of geen instrumenten, die niet op hun plaats staan en daar doorheen een stem, die je niet los laat. Ze klinkt een beetje als de kruising van de stemmen van Ryan Adams –met wie hij ook de zin voor melodie deelt- en Brett Dennen, van wie hij de frasering beheerst. Neem nu de opener, "Bringin' It Back", die je zonder veel moeite aan Jack Johnson zou durven toeschrijven: simpele melodie, die ja vanaf de tweede strofe kunt meefluiten...heerlijk toch? Of het lichtjes aan "The Weight" van The Band verwante "How The Money Comes"...wie zou niet willen wakker worden met zo'n nummer op de radio? Of nog: "Down The Road", dat zo op de fameuze debuutplaat van Pete Drogé had kunnen staan....

Ik gebruikte de term Americana, omdat de muziek flink wat ladingen dekt, die onder die vlag thuishoren: country is zeker en vast prominent aanwezig, er zitten hele happen folk in, er wordt gerockt en de klassieke songwritingkunst komt van begin tot einde duidelijk aan bod. Als Ian McFeron, zoals in "That's The Truth", aan de piano gaat zitten, verwacht je na de intro de stem van John Hiatt, je denkt bij wijlen aan iemand als Peter Case of zelfs aan vroege Eagles of Don McLean. Heeft u zo'n beetje door waar ik naartoe wil?

O ja, ik moet nog twee worden kwijt over de productie van Doug Langio: formidabel gewoon, net als de backing vocals en vioolpartijen van Alisa Milner, vooral op afsluiter "You and Me". Naar mijn bescheiden mening wordt het tijd dat Ian McFeron eens de grote plas oversteeft en hier zijn kunsten komt vertonen. Maar misschien ben ik alweer de oen van bij het begin en heb ik alle zevenentwintig concerten gemist die hij hier al gespeeld heeft. Een ding is zeker: als hij nu (nog) langskomt, zal er al veel moeten gebeuren om mij van dat concert weg te houden. Heerlijke plaat!

(DH)

www.rootstime.be